

džom wohnkowaju, dnj my ludži napo-
minamy, we prawej sbožnej Wjeri na
Krystusowu Sažlužbu ladacj, a ho te-
je troschtowacj, niz pak na cizlowste do-
bre Skutki ho spushećecj, a hej snimi Ne-
beža a wjecznu Sbožnosć sažlužicj.

Ton Knes Krystus chze tehodla sly-
mi Sslowami swojich Wuczomnikow
napominacj a wuczicj, kaj by mjeđe
knim prajicj chzyl: Zadajete hej wy
Boha slyšecj, Boha pschi hebi mjecj,
a pola Boha bydi, da ho nidje drudze se
swojmaj Buschomaj a Wocjomaj wo-
broćicj nesmyecje, kiba kemni; Jeli so
me slyšicje, da wy Boha slyšicje, a
jeli so me widicje, da wy Boha widi-
cje, pschetož to je wuczinnene a wobsan-
knene: Psches me dyrbi ho Boh posnacj,
besme pak ho nidy k Posnacju dacz ne-
budze. Steho pschindje dalje ta Wucz-
ba, menujzy: Dnj Krystus jene lubosne
Sslowo recji, da tejj to zyls swjate
Bojstwo smolom ktemu podiwoli, a bur-
nej Sswjet a Czert nas smozu nare-
ćecj chzylaj, so temu tak neje, a so Boh
ton Wotz a Boh ton swjaty Duch sew-
schim spokojom nejjaj, schtož Krystus
slubi a sežim nas troschtuje. So pak
temu tak je, a so to, schtož Krystus wu-
recji, Bohu temu Wotzej a Bohu temu
swjatemu Duchu ho tejj spodobaj, to ho
steho moze posnacj, dokeli Krystus swo-
je Sslowo sa swoje uedzerji, ale sa teho
Wotza Sslowo, kaj praji: To Sslo-
wo, kotrej wy slyšicje, neje moje, ale
teho Wotza, kiz me postaj je.

To je pak tak jara tupje a nekmanje

recjane, so so srosemicj nemožemy.
Dnj tehodla te Sslowo pschi hebi wo-
pomnja tajzy Ludžo, kiz hu na swjetne
Waschnje mudri doscz a derje wuczeni,
da je sa tupe, prosne, nekmane a kniczom-
ne Sslowa dzerja, pschetož po jich Sda-
cju dyrbjalo ho wot tajkich Wjezow, na
kotrych tak welje ležane je, bolje a mor-
nischo recjecj. Ton Troscht pak, ta
Moz a to Žiwjenje, kiz ho wotajkich tupych
a po cizlowecznym Rosomi nekmanych
Sslowach namaka, to sjewi, so tedy ha
klej schitko prawjeje, dnj ho dalje wjet-
schi Kschiz knam namaka, a dalje wjet-
scha Mufa nas potrechi.

Ton Knes Krystus wostanje tehodla
tudy jeno pschi tem, menujzy, so
praji: To sym ja kwam recjal jako hjesch-
cje pola was bjech. Ale ton Troschtar
ton swjaty Duch, kotrehož moj Wotzecz
postacj budze wmojim Menj, tonšamy bu-
dže was schitko nawuczicj, a wam spom-
nicj schitko schtož wam prajil sym. Psches
tož hacj ho runje welje wot teho recji,
da je schaf tolla nihto srosemicj ne-
može, jeli so ton sw. Duch podla neje, a
nam nasch Rosom nerošwjetli. Schtož
na to dalje we tutem swjatem Szenju
napisane steji, to je to Wobsanknenje te-
ho sameho zylscho troschtneho Prjedo-
wanja, kotrej ton Knes Krystus sa Bli-
dom hejžo wtutym schtyrnatym Stawi
Szenstich Knihow Janowch swojim
Wuczomnikam czini je, menujzy, so
dyrbjachu wešeli bydi a dobreje Myšle,
a ho na jeho Ssmerezi nepohorschiez,
ani ho rudzicj a žatofszicj, pschetož jim
dyr-